

ше пристигналитѣ каруци отъ чердака на господарската кжща, при нея дойде самъ Панко.

— Е, Панко, додохте ли си? — посрещна го засмѣна Галунка. — Нищо не ви се случи, нали? Нали пусто се чува, че обирали по пжтищата... Азъ какво не съмъ премислила нощесъ. Нищо не ви се случи, нали?

Съ думи Панко не отговори. Но се позасмѣ, поподигна рамене, поклати глава. Отъ една не много чиста кърпа той извади голѣмъ снопъ банкноти и го подаде на Галунка.

— Панко, азъ нѣма да ги броя, — каза Галунка. Сякашъ уплашена отъ толкозъ много пари, тя дори се изчерви и бързо се огледа наоколо, да не би да я види нѣкой. И наистина, гледаха я двама души. Тѣ бѣха двама селяни, които стояха насреща предъ саята, на слънце. Дошли бѣха тая сутринь и чакаха Панка.

— Ще ги оставя въ сандѣка тѣй, както ми ги давашъ, — каза Галунка, като скри снопа банкноти задъ себе си и се дръпна малко навжтре. — Азъ не разбирамъ. Като доде Василь, вижте си смѣтката.

Панко кимна и се усмихна. Объркана още, Галунка чувствуваше нужда да говори.

— Василь отиде да доведе Василена, — заговори бързо тя. — Нали сестра ми Василена е женена тукъ, въ Преселци. Мжжътъ ѝ се помина и вече шесть месеци какъ стои при